

[Erik Eriksen.]

ikke er i stand til at finde det mindste godt hos det parti, jeg repræsenterer. Men nu er det ærede medlem nået så vidt, at han er begyndt at studere og anlægge sin politik efter ansigtsudtryk. Mit ansigt har han fundet (sp. 137)

„ubestemmeligt og med et listigt blink i øjet, der syntes at sige som så: lad os nu se, hvorledes konjunkturerne udvikler sig både økonomisk og politisk, så må man se, hvad man kan hitte på.“

Det er mig en stor trøst midt i alt dette, at der er sagt meget værre ting om langt større skikkelser i venstres historie, skikkelser, der vel omtrent når de idealer, som det ærede medlem mener at kunne finde hos sig selv.

Efter disse indledende bemærkninger skal jeg gå over til at sige nogle ord vedrørende overtrækket på finansministerens konto i nationalbanken, som både den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var inde på; også jeg må måske have lov til at gøre nogle principielle betragtninger gældende om dette forhold. Det er blevet hævdet — det var det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der sagde det, og det har fundet tilslutning i det, den højtærede statsminister sagde i formiddags — at man ikke finder, der kan rettes bebrejdelser imod regeringen på grund af de rekordagtige overtræk, den har foretaget på finansministeriets foliokonto i nationalbanken. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde det på den måde (sp. 133),

„at finansministeren ikke trækker flere penge end nødvendigt for at kunne betale, hvad folketinget og herunder venstre og det konservative folkeparti har bevilget.“

Så tilføjede det ærede medlem, at skal der være kritik, så må folketinget rette den imod sig selv. (*Oluף Pedersen: Hør!*). Ja, jeg kommer til det senere, ærede medlem, jeg må tage det nogenlunde i rækkefølge.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard mener altså, at venstre og de konservative skulle have en særlig grund til at rette denne kritik imod sig selv, fordi disse to partier ikke medvirkede til gennemførelsen af forårets skattelove, som har bidraget til forminske overtrækket. Den socialdemokratiske presse har jo anstillet ganske lig-

nende betragtninger. At den gør dette, kan hverken forundre eller forarge mig; defensorer har nu engang visse anerkendte friheder under forsvaret for deres klient, og den socialdemokratiske presse er jo regeringens officielle forsvarer, tilmed i en vanskelig sag. Man må vise forståelse overfor et forsvaret, der er stillet således; det må benytte sig af de friheder, som almindelig sædvane giver. Men tør jeg spørge: Føler det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sig, når det kommer til stykket, også først og fremmest som den socialdemokratiske regerings forsvarer? Er dette den vigtigste opgave for det ærede medlem i øjeblikket? Undertiden fremsætter det ærede medlem ganske vist udtalelser, der kan tydes i modsat retning, men det hører vel også med til de friheder, han som forsvarer er nødt til at tage sig. Jeg skal ikke her komme ind på de motiver, det ærede medlem er så tilbøjelig til med rund hånd at tildele sig selv. Det gør mig på en måde ondt at måtte sige til det ærede medlem, at jeg vurderer hans taktiske manøvre som regeringens forsvarer på den måde, at han for enhver pris vil bevare et samlet skær af uafhængighed — et skær! Det kan i det mindste både det ærede medlem selv og andre forestille sig. Desuden kan man naturligvis på den måde tage alle ønskelige hensyn til sit partis særinteresser.

Det ærede medlem ved også, at det for mig er magtpåliggende at vurdere ham efter fortjeneste, men det ærede medlems udtalelser har altså været så påfaldende, at de næsten har tvunget mig til at stille de spørgsmål, jeg har nævnt, for at være sikker på, at jeg ikke kommer til at gøre det ærede medlem uret. For ikke sandt, det er dog en aldeles fantastisk tanke, at alene folketinget og i tinget særlig oppositionen skulle være ansvarlig for, at statens indtægter er tilstrækkelige til at dække ved lov bevilgede udgifter, medens regeringen intet ansvar har i denne sag, slet ikke noget. Finansministeren må man ikke kritisere; hvis han laver overtræk i nationalbanken, må kun folketinget føle sig skyldig. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har jo været med til grundlovsreformen, og det ærede medlem ved naturligvis fuldt så vel som nogen statsretsprofessor, at også denne grundlov, som det ærede medlem har været med til at lave, opretholder princippet om trede-